

106 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging "Sliedrecht")

't Gebit

"We zatte mit een man of wat buitenaf in de buurt van Goudao. 't Was niet zô 'n grôôt kerwaai, maor 't schoot slecht op. 't Was daer bij de Rêêuwijkse plasse aalemael moeras, mit veul bleurie en slik. 't Meulentjie had 'r een taai klussie an. Nou is Goudao wel nie zô wijd weg, maor je was toch wel d'n hêêle week van huis. Zo ging dat, en dat was hêêl nermaol in die tijd. 't Was zeumer, dus je kon 's aeves best buite bivekere en een hengeltjie uitgooie. Dr zat daer ok veul paeling en Jaonus ging wel 's poore. Wij lustende aalemael graeg ael. 't Smaokte daer uit die modderpoel wel een mietjie gronderig, maor zô naauw keke we toe nog niet.

D'r sting hier en daer een boerderijchie en vedder wazze d'r veul grôôte plasse. Bij êên van die boerderijchies ginge we melk haole en we maakte d'r wel 's een praotjie. Toe de boerin hoorde dà-me daer lagge te baggere, vroeg ze, of datte-me wel 's ietewat besonders opbaggerde, want een tijdjie trug hà-ze, gelijk mit een taailtjie afwaswaoter, d'r gebitjie prongeluk in 't waoter gegooid. "Nou mot 'k nôôdig om een nieuw, maor dat kost een kaptaal en we zijn niet in 't fongst. As jullie nou 's uitkijke? Je ken nooit wete!

We wisse wel dà-je zô iets bekant nooit trug vond en al zou-ie 't vinge, aales wat naer bovene kwam was aamel vermengd met dikke blubber. Toch beurde d'r op een dag iets, dà-me laeter nog dikkels naeverteld hebbe. Ons koksie, de zestienjaerige Mêês, zat nog wel 's mit een stoksie in de modder te poere. Op dien dag riep-tie opêêns: "k Het 'n gebit, 'k het 'n gebit!" Wij nieuwsgierig netuurlijk. 't Bleek een oud stuk kaok van 'n bêêst te weze. Waerschijnlijk van 'n koei die daer vroeger 's verdronke mot zijn gewist. Of van 'n klandestien slachtpertijchie in d'n oorlog.

Langen Dirk kreeg toe inêêns een goejen inval. We mossen 't schôônspele en naer de boerin brenge. Nou, we wazze aalemael wel te porre voor een lollechie hee, maor of d'n boer en d'n boerin 't leuk zouwe vinge, dat was een twêêde.

't Koksmatjie zag hêêmel gêên perbleem, hij zou 't wel gaon brenge. 't Stuk gebit, mit nog 'n paor kieze d'r in, wier in een ouwe krant gerold en hij ging deur 't griendpaodjie op stap. Wij stinge op d'n uitkijk, want we vertrouwde 't zaoksie nie zô aarg. 't Was nog een hêêl endjie lôope naer dat boerderijchie, maor hij was zô weer trug. En lôope dat-ie dee! D'n hond van d'n boer achter 'm aan! Ze stove ons verbij en Mêês de plank over, de meule op. Of dat d'n hond nou niet over de plank dors, of dat-ie 't wellechies vong, grommend droop-tie af.

Toe Mêês een mietjie bekomme was van de consternaosie, vertelden die, dat d'n boer zô nijg wier toe die 't gebit zag, dat-ie 'm 't aarf afgejooge had, mit d'n hond achter 'm aan. De krant mit 't gebit had Mêês nog onder z'n arm. Langen Dirk hêt 't laeter nog as aandenke mee naer huis genome.

't Koksmatjie, Mêês, hêt z'n aaige nooit meer om 'n boodschop laete sture. En de boerin? Die zel uitaaindelijk- nôôdgedwonge- wel een nieuw gebit aangeschaft hebbe!

